

V MŠ Pátek zněl smích, zpěv a jedno velké kouzlo: čtení

Dne 4. 3. 2026 se v Mateřské škole Pátek u Poděbrad dělo něco, co se nedá nazvat jinak než malý svátek čtení. Děti už od rána netrpělivě posedávaly na koberci a čekaly, jak dopadne pětítýdenní čtenářská aktivita *Mami, tati, pojďme si číst*, která probíhala pod záštitou MŠMT a hejtmanky Středočeského kraje Mgr. Petry Peckové.

A že bylo na co čekat.

Paní ředitelka Květoslava Fadrhoncevová přivítala místostarostku obce Pátek Ivetu Zikmundovou a představila „pána, který dětem půjčoval domů knihy“. Pepa, jak se poději dětem předsavil, se postavil před děti, nadechl se... a najednou se zarazil, zesmutněl a klepl se do čela:

„Děti, já jsem na něco zapomněl!“

Děti hádaly: *Knihy? Odměny? Kouzla?* Ale ne. Pepa se sklonil a ptá se:

„Co musíte udělat, když někam přijdete?“

„Pozdravit!“ zakřičely děti.

A tak Pepa napravil svou chybu: „Dobrý den!“ A děti se smály, protože dospělý, který zapomene pozdravit, to se jen tak nevidí.

A znáte písničku *Knihy je náš dobrý kamarád?* Neznaly. Za pět minut ji ale zpívaly jako malý pěvecký sbor — tak krásně, že i paní místostarostka uznale kývala hlavou.

Pepa si sedl na malou židličku (která to statečně vydržela) a začal vyprávět příběh *Jak Karlík s Tomáškem našli dědečkovu kouzelnou knihu, která změnila celý jeho život*. Děti ani nedýchaly.

Dozvěděly se, že každá kniha je kouzelná. Že když se v ní píše o laskavosti, odvaze nebo kamarádství —

a dítě se tím řídí — může se změnit i celý jejich život. A že kouzelná slovíčka *prosím* a *děkuji* nejsou jen pro školku, ale pro celý svět.

Pepa dětem pak ukázal největší i nejmenší knihu, kterou má. A pak vytáhl tu nejkouzelnější — Bibli. Děti chtěly slyšet „nějaké kouzlo“.

A tak Pepa otevřel téměř na konci a četl:

„Ve školce si všichni pomáháme.“

A bylo ticho. Takové to ticho, kdy

by byl slyšet i špendlík. A to je ve školce opravdu zázrak.

Když se pak děti dozvěděly, že dostanou svou první kouzelnou knihu *Hnědáček a nalezená podkova* z nakladatelství Advent-Orion, radost byla obrovská. Ale nic není zadarmo.

Každé dítě muselo přijít k Pepovi, pozdravit, podat ruku, podívat se do očí a představit se. Teprve pak si mohlo jít k paní ředitelce pro knihu.

A pozor — kdo by zapomněl říct *děkuji*, tomu by paní ředitelka knihu odebrala a nechala si ji pro sebe. Bohužel, na konci neměla ani jednu. I ti nejmenší to zvládli jako velcí.

Všude bylo plno radosti, jen jedna holčička plakala. Ne proto, že by knihu nedostala — ale proto, že doma s rodiči vůbec nečetla. A najednou jí to bylo moc líto.

Možná právě tady začíná změna. Možná si rodiče uvědomí, že kniha není dárek, ale most mezi nimi a jejich dítětem. A že knihy z nakladatelství Advent-Orion nejsou jen příběhy — jsou to malé lekce laskavosti, odvahy a charakteru.

Paní ředitelka Fadrhonicová shrnula celou aktivitu takto:

Aktivita byla velmi přínosná, rodiče více spolupracovali, protože to přicházelo „zvenčí“, někteří rodiče se nezapojili — ale to je jejich volba většina však pochopila, jak zásadní je číst dětem do šesti let.

A obrázky, které děti kreslily, ukázaly, že mezi nimi jsou i malí umělci.

A nakonec dodala:

„Bez rodičů by to ale nešlo. A bez mého učitelského týmu také ne, takže všem moc za celý průběh moc děkuji.

Nakonec se děti vyfotily se svou první kouzelnou knihou, s paní ředitelkou, místostarostkou i s Pepou a jeho harmonikou. Zaspívaly si naposledy písničku o knize — a radost byla tak velká, že by se dala nabírat lžíci.

A Pepa? Ten neodjel. Čekala ho ještě po obědě družina a další děti, které chtěly slyšet příběhy a být motivovány ke čtení stejných knih, jako jejich menší přátelé ve školce.

Protože když se čte, dějí se věci.

Text: Josef Vavřík

Foto: Fadrhencová